Uel rätsepil oli õigus, kui ta üleliigsid pükstreisi wähendas; aga käiksid tuleb ika kahe käe tarwis neli teha. Kui ka üks wõeras seda ei tea, kumma käikse paari sisse ta käed peaks pistma, ehk kumba ta peab tühjaks jätma: meie ise teame seda selgest' ja juhatame oma lapsi maast madalast witsa hoolega, kunni naad tundma saawad, mis käe tarwis tehtud, ja mis liig warus on.“ Pika lori lühikene sisu oli se: Meie tunneme kül, et meie Tuisulandis wäga palju wigalist on, aga parandada ei tohi seda üksi. — — Kahju, et mees ütlemata unustas: Kui halpi wiekümne weega wiheldakse, siiski ei saa temast midagi paremat, kui üks halp! — Mis ta wahe wahel oma tõntsi wardaga tühja õlekubusi rabades uendaja mehe selga püüdnud lüa: need hoobid lähwad kõik tuulde; — ei mite üks ainukene puutund meie mehe külge. Siiski tahame temale hääd nõuu anda, et kui teisel korral jälle wihatuju umbusel nii pööraseks peaks minema, et ta asju oma lorisse kisub, mis senna ei kõlba, esiteks pisukest waewa etewõtaks ja järelkunlaks: kas se ka tõsi on, mis ta teise tundmata mehe kohta teotuseks räägib?

Se pime mässamine, kus suurem osa ise ei teadnud, mispärast ta mõllas, tuletab mulle ühe teise ennemuistese jutu meele, mis lõpetuseks lühidelt tahan rääkida. Ühel kaugel maal — ma ei tea, kas Kilplas, Uppakallus ehk nende naabris — tõusis ükskord tüli ja pikaline kohtukäimine alamal kuulutud asja pärast. Üks mees oli teise käest omale eesli palganud, se on: ühe hobusewärki loodud pikakõrwalise elaja, keda soeal maadel hobuse asemel sagedast' prunugitakse. Eesli peremees läks ise teele kaasa, et wõeras tema lojuksele liiga ei teeks. Nüüd juhtus, et sel pääwal päike lõuna aeal wäga ägädast' paistis; sellepärast heitis eesli palkaja, kui lõunat oli wõtnud, eesli warju puhkama, sest et lagedal midagi muud warjukohta ei leidnud. Eesli peremees hakas seda nähes palkajat sõitlema. Tema ütles: „Kasige minu eesli warjust! Kes seda luba teile annud? Teie olete kül oma raha eest minu eesli endale tänaseks pääwaks palkanud, aga ei mite eesli warju. Wari on minu prii omadus. Tahate eesli warjust tulu püüda, siis peate minu käest warju palkama, ja selle eest ise osa hinda maksma.“ Teine tõrkus selle wasta, et warju eest ka hinda pidi maksma, ja nõnda läksid mehed linna tagasi kohtomõistja ete. Esimene kohtomõistja, keda tüli lepitajaks paluti, oli mõistliku otsust annud, et kes elaja teise käest palkab, se palkab ka elaja warju enesele: — sest wari ei või elajata, ega elajas ilma oma warjuta olla. Selle otsusega ei lepind eesli peremees mite, waid kaebas lugu teise kõrgema kohtu ete. Nõnda läks tüline asi tük aega ühest kohtust teise, ja tüli lõpetust ei wõinud üksi weel näha. Ühwokatid katsusid mõlemalt poolt asja pikemale wenitada, niikaua kui riidlejate kukrud nende waewa jõudsid tasuda. Kohtukäimine ei wältand weel kuigi kaua, seal nähti juba kõik linna rahwas kahe osasse jagatud. Üks osa seisis selle mehe poolt, kes eesli wälja oli laenanud ja nüüd warju eest hinda tahtis; teine osa seisis selle poolt, kes eesli oli palkanud. Se läbi tõusid kaks nime liikuma: ühte seltsi nimetati eesliteks, teist seltsi jälle warjudeks. Juhtusid iljemine mõningad mehed eesli ja warjude seltsist koku: siis oli